

Το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 ⁽²⁾ και η σχετική με την εφαρμογή του νομολογία απαιτούν τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, λαμβανομένων υπόψη όλων των λυσιτελών στοιχείων της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ κατέληξε ότι η φύση, ο προορισμός και η χρήση των προϊόντων ήταν διαφορετικές, στηρίζοντας καταλλήλως την επιχειρηματολογία αυτή (σκέψη 102 της επίδικης αποφάσεως). Τα καλλυντικά και τα κοσμήματα μπορούν να έχουν σχέση με τον τομέα της μόδας, ο οποίος είναι ταυτόχρονα ευρύς και ετερόκλητος, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι συνδέονται ή πρέπει να θεωρηθούν παρόμοια με τα προϊόντα των κλάσεων 18, 24 και 25.

Η επέκταση των αποτελεσμάτων του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009 ⁽³⁾ σε άλλα προϊόντα των κλάσεων 9 (γυαλιά) και 14 (κοσμήματα, είδη χρυσοχοίας, είδη ωρολογιοποιίας) καθώς και στο χαρτί υγείας (κλάση 16) δεν δικαιολογείται επαρκώς και στηρίζεται σε υπόνοιες που δεν αποδείχθηκαν από την προσφεύγουσα στο πλαίσιο της υποθέσεως T-357/09 ⁽⁴⁾. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο καθόσον, συναφώς, όπως επισημαίνεται στις σκέψεις 70 και 71 της αποφάσεως, δεν μπορεί να γίνουν δεκτές απλές υποθέσεις ή μία *per se* εφαρμογή στα σήματα μεγάλης φήμης, δεδομένου ότι οι μελλοντικοί κίνδυνοι πρέπει να προβάλλονται και να αποδεικνύονται, πράγμα το οποίο η προσφεύγουσα δεν έπραξε εν προκειμένω.

- (¹) Απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ–Pucci International (PUCCL), που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή.
(²) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994 L 11, σ. 1).
(³) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).
(⁴) Απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, T-357/09, Pucci International κατά ΓΕΕΑ–El Corte Inglés (Emidio Tucci), που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή.

Αναίρεση που άσκησε στις 13 Δεκεμβρίου 2012 η Ιταλική Δημοκρατία κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 27 Σεπτεμβρίου 2012 στην υπόθεση T-257/10, Ιταλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: G. Palmieri και P. Gentili, avvocati dello Stato)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, T-257/2010, Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής, η οποία κοινοποιήθηκε στις 3.10.2012, με αντικει-

μενο προσφυγή ακυρώσεως, δυνάμει του άρθρου 264 ΣΛΕΕ, της αποφάσεως της Επιτροπής της 24ης Μαρτίου 2010 C(2010) 1711 τελικό, σχετικά με την κρατική ενίσχυση αριθ. C 4/2003 (πρώην NN 102/2002), η οποία κοινοποιήθηκε με έγγραφο της 25ης Μαρτίου 2010 SG Greffe (2010) D/4224, καθώς και να ακυρώσει την απόφαση αυτή·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς υποστήριξη των αιτημάτων της, η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει τέσσερις λόγους αναίρεσεως.

Πρώτον, η Ιταλική Δημοκρατία επικαλείται παράβαση του άρθρου 108, παράγραφοι 2 και 3, ΣΛΕΕ και των άρθρων 4, 6, 7, 10, 13, 20 του κανονισμού (ΕΚ) 659/99 ⁽¹⁾. Το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως δέχθηκε ότι η Επιτροπή μπορούσε στην εν λόγω υπόθεση να εκδώσει νέα απόφαση χωρίς να κινήσει νέα διαδικασία έρευνας κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας και των λοιπών ενδιαφερομένων.

Δεύτερον, προβάλλει παράβαση του άρθρου 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και προσβολή της αρχής του δεδικασμένου. Το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής διότι η απόφαση αυτή αναπαράγει την ίδια, εσφαλμένη, ανάλυση στην οποία βασίστηκε η πρώτη απόφαση.

Τρίτον, η ανααιρεσείουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και των άρθρων 1, παράγραφος 1, στοιχείο δ' και 2 του κανονισμού (ΕΚ) 1998/2006 ⁽²⁾. Το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι τα επίμαχα μέτρα δεν ενέπιπταν στα μέτρα τα οποία, σύμφωνα με τον κανονισμό αυτό, δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις.

Τέταρτον, η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 14 του κανονισμού (ΕΚ) 659/99 και προσβάλλει την αρχή της αναλογικότητας. Το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως δεν διαπίστωσε ότι η απόφαση της Επιτροπής διατάσσει την ανάκτηση πλεονεκτήματος το οποίο η επιχείρηση στην πραγματικότητα ουδέποτε έλαβε.

- (¹) Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου της 22ας Μαρτίου 1999 για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1).
(²) Κανονισμός (ΕΚ) 1998/2006 της Επιτροπής, της 15ης Δεκεμβρίου 2006, για την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της συνθήκης στις ενισχύσεις ήσσονος σημασίας (ΕΕ L 379, σ. 5).

Προσφυγή της 21ης Δεκεμβρίου 2012 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-600/12)

(2013/C 63/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Μ. Πατακιά και D. Düsterhaus, εκπρόσωποι)

Καθής: Ελληνική Δημοκρατία

Αιτήματα

- Να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, διατηρώντας σε λειτουργία ένα δυσλειτουργικό και κορεσμένο Χώρο Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων (ΧΥΤΑ) (στην Ζάκυνθο, στην περιοχή του Καλαμακίου και στη θύση Γρυπαράικα) που δεν πληροί όλες τις σχετικές προϋποθέσεις και απαιτήσεις της περιβαλλοντικής νομοθεσίας της Ε.Ε, παραβαίνει τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 13 και 36, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/98/ΕΚ⁽¹⁾ για τα απόβλητα καθώς και των άρθρων 8, 9, 11, παράγραφος 1, σημείο α, 12 και 14 της οδηγίας 99/31/ΕΚ⁽²⁾ περί υγειονομικής ταφής των αποβλήτων. Επιπροσθέτως, έχοντας ανανεώσει την άδεια λειτουργίας του ΧΥΤΑ χωρίς να τηρήσει τη διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 6 παράγραφος 3 της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ⁽³⁾ του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1992 για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, η Ελληνική Δημοκρατία έχει επίσης παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει αυτού του άρθρου.
- Να καταδικαστεί η Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Οι ελληνικές αρχές ανέχονται τη συνέχιση λειτουργίας ενός ήδη υπερκορεσμένου ΧΥΤΑ και δεν έχουν λάβει τα αναγκαία μέτρα που να διασφαλίζουν την απαραίτητη αύξηση χωρητικότητας του ΧΥΤΑ (ή διαφορετική αντιμετώπιση του προβλήματος) μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2015 (λήξη των ανανεωμένων Περιβαλλοντικών Όρων) ή μέχρι να αρχίσει να λειτουργεί νέος ΧΥΤΑ στη Ζάκυνθο.
- Οι ελληνικές αρχές δεν έχουν λάβει όλα τα απαραίτητα διορθωτικά μέτρα για την επίλυση ενός σημαντικού αριθμού προβλημάτων που έχουν εντοπιστεί από διάφορες εκθέσεις αυτοψίας (25ης Οκτωβρίου 2011, 26ης Ιανουαρίου 2010, 26ης Οκτωβρίου 2009, 11ης Μαΐου 2009, 6ης Φεβρουαρίου 2009, 26ης Αυγούστου 2008, 13ης Απριλίου 2007, 8ης Δεκεμβρίου 2005, 7ης Ιανουαρίου 2005 και 14ης Δεκεμβρίου 1999), και ανέχονται την συνεχιζόμενη προβληματική λειτουργία του εν λόγω χώρου ταφής αποβλήτων.
- Οι ελληνικές αρχές δεν έχουν ακόμη εκπονήσει και εγκρίνει το απαιτούμενο σχέδιο διευθέτησης για το ΧΥΤΑ Ζακύνθου, καθώς και δεν έχουν υποβάλει αίτηση για την ανανέωση της άδειας λειτουργίας αποθήκευσης αποβλήτων όπου να περιλαμβάνεται σχέδιο αξιολόγησης των πιθανών κινδύνων.
- Συνεπάγεται ότι δεν έχουν συμμορφωθεί με τις απαιτήσεις των άρθρων 13 και 36, παράγραφος 1 της οδηγίας 2008/98/ΕΚ για τα απόβλητα και των άρθρων 8,9,11, παράγραφος 1, σημείο α, 12 και 14 της οδηγίας 99/31/ΕΚ περί υγειονομικής ταφής των αποβλήτων.
- Επίσης, οι ελληνικές αρχές παρέτειναν, με την ΚΥΑ της 8ης Ιουνίου 2011, τη χρονική διάρκεια των Περιβαλλοντικών Όρων (οι οποίοι αποτελούν τη βάση της άδειας λειτουργίας) του ΧΥΤΑ μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2015 χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί η απαιτούμενη από το άρθρο 6, παράγραφος 3 της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, δέουσα εκτίμηση των επιπτώσεων.

Αναίρεση που άσκησε στις 27 Δεκεμβρίου 2012 η Greinwald GmbH κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) στις 10 Οκτωβρίου 2012 στην υπόθεση T-333/11, Nicolas Wessang κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-608/12 P)

(2013/C 63/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Greinwald GmbH (εκπρόσωπος: C. Onken, δικηγόρος)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), Nicolas Wessang

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρεσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Οκτωβρίου 2012 στην υπόθεση T-333/11, στο βαθμό που με αυτήν έγινε δεκτή η προσφυγή,
- να τροποποιήσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Οκτωβρίου 2012 στην υπόθεση T-333/11 και να απορρίψει εξ ολοκλήρου την προσφυγή,
- να καταδικάσει τον προσφεύγοντα πρωτοδίκως στα δικαστικά έξοδα του πρώτου βαθμού.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσιβάλλομενη απόφαση προσκρούει στις νομικές αρχές του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ' του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα (στο εξής: ΚΚΣ)⁽¹⁾, καθότι καταλήγει στο συμπέρασμα ότι συντρέχει αυξημένος κίνδυνος συγχύσεως εξαιτίας της εννοιολογικής ομοιότητας των λέξεων «foods» και «snacks». Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', ΚΚΣ, τα στερούμενα διακριτικού χαρακτήρα και περιγραφικά σημεία αποκλείονται από την προστασία των σημάτων. Επομένως, ομοιότητες σε στερούμενα διακριτικού χαρακτήρα ή περιγραφικά συστατικά τμήματα σημείων δεν μπορούν να δικαιολογήσουν κίνδυνο συγχύσεως ή να τον επιτείνουν.

Ως εκ τούτου, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει ενδεχόμενη προσβολή της δηλωτικής της προελεύσεως λειτουργίας των σημάτων. Δηλωτική της προελεύσεως λειτουργία έχουν, όμως, μόνον τα έχοντα διακριτικό χαρακτήρα σημεία και συστατικά τμήματα σημείων. Εάν ένα συστατικό τμήμα σημείου στερείται δηλωτικής της προελεύσεως λειτουργία, η τελευταία δεν μπορεί να διακυβευθεί μέσω της χρήσεως ενός όμοιου συστατικού τμήματος σημείου σε ένα μεταγενέστερο σήμα.

⁽¹⁾ ΕΕ L 312, σελ. 3–30

⁽²⁾ ΕΕ L 182, σελ. 1–19

⁽³⁾ ΕΕ L 206, σελ. 7–50